

ASHLEY
FARLEY

Elu
laenuks

Romaan

Originaali tiitel:
Ashley Farley
Life on Loan
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumused on kas autori fantaasia tulemus või on neid kasutatud väljamõeldud olukorras. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, olgu nad elus või surnud, või siis tegelikult aset leidnud sündmus-tega on puhas kokkulangevus.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Emily Mahon

Text copyright © 2019 by Ashley Farley. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E10385320
ISBN 978-9949-82-661-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kõigile naistele, kes on kunagi endas kahelnud.

ESIMENE PEATÜKK

LENA

Lena koputas kergelt tütre magamistoa uksele. Kaylal on vähem kui tunni pärast tähtis tööintervjuu, millelt ta ei või puududa. Sellel töö on rohkem potentsiaali kui teistel, millele ta oli kandideerinud. Kolledži lõpetamisest on möödas neli kuud ja ta ei ole veel tööd leidnud. Ja Lena on juba ammu kannatuse kaotanud.

Toast kostva summutatud oiatuse peale pani Lena käe ukse-nupule. Leidnud üllatusega ukse lukustamata, nügis ta selle praokile. Ta suu vajus lahti, nähes voodis tütre kõrval alasti meest.

Kayla tõusis välgukiirusel istukile, käed varjamas paljaid rindu. „Emm! Mida kuradit!“

Lena seisis avatud uksele, kangestunud ja sõnatuna.

Mees veeretab end voodist välja, maandudes jalgadel. Kuni ta korjas põrandalt riideid, silmitses Lena ta vöökohast ülespoole jäävaid kehaosi. Mehe rind oli lai ja päevitunud ja vasakut biitsepsit kaunistas linnusulge kujutav tätoveering sõnadega *Carpe diem*. Armetu habemetüügas kattis ta nägu ja ta peas oli rohkem

pakse lainelisi juukseid kui Lena kuldsel retriiveril karvu kogu kehal.

„Charles! Tule kiiresti!“ hüüdis Lena koridori abikaasale, kes ajas nende vannitoas habet. „Meil on tõsine probleem.“

Kayla tõmbas teki oma alasti kehale. „Jumal, emm!“

Lena põrnitses meest pahaselt. „Ma ei tea, kes te olete, aga on päris selge, mida te siin teete. Kui ma loen kolmeni ja te pole mu majast kadunud, siis kutsun politsei.“

„Rahunege maha, proua,“ ütles Kuldne Casanova ja tõmbas bokserid jalga. „Pole vaja politseid asjasse segada.“

Lena tabas alkoholi- ja suitsulõhna, kui mees temast mööda pühkis. Ta järgnes mehele koridori. „Ja ärge mitte mõelgegi oma nägu siin veel näidata!“ karjus ta mehe eemalduvale seljale.

Mees võttis trepist alla minnes kaks astet korraga, peatudes vaheplatvormil, et end riidesse panna. Ta tõmbas selga värvi-laigulise T-särgi, ent teksaseid jalga tõmmates komistas ja kukkus trepist alla puitpõrandale.

Präänik, kes armastas kõiki inimesi peale postiljoni, ronis küünte krabinal tema juurde ja lakkus roosa keelega ta habetunud nägu. Tõuganud koera eemale, ajas Kuldne Casanova end jalule ning tormas välisukse poole. Ta tõmbas riivi eest ja kui ukse lahti lükkas, käivitus turvaalarm.

Kui alarmi läbilõikav sireen õhku paiskus, tuli Kayla, voodilinasse mähkunud, sassis blondide juustega seksijumalanna, oma magamistoast, ning tema isa, žiletiaparaat peos ja nägu vahune, ilmus koridori lõpus asuvast magamistoast.

„Mis kurat siin toimub?“ karjus Charles üle turvaalarmi sireeni.

Lena põrnitses Kaylat pahaselt. „Sinu tütre öine külaline, tema *meessõber*, käivitas alarmi.“

Charles ajas oma pruunid silmad punni. „Sa tahad öelda...“

„Just. Su tütar tõi eile õhtul koju võõra mehe.“

Kayla pööritas silmi. „Ta ei ole võõras. Vähemalt mitte mulle. Ja ma ei saa aru, miks sellest numbrit teha. Mõned mu sõbrad elavadki oma kallimatega koos.“ Ta keeras viuhki ringi, lina lehvis ta ümber nagu keep, ja suundus oma toa poole.

„Palju õnne neile!“ karjus Lena sekund enne, kui Kayla ukse ta nina ees kinni löi.

Kui lauatelefon nende magamistoas helises, lükkas Lena abi-kaasa eest ja läks kõnet vastu võtma. Turvafirmast helistav naine kõlas järsult. „See on B-Safe Alarm. Kas teil on hädaolukord?“

„Ei. Vabandage. Kõik on hästi.“ Lena toksis magamistoa ukse kõrval klahvistikul numbrid sisse, vaigistades sireeni. „Mu tütre sõber käivitas kogemata alarmi.“

„Nimi ja parool,“ nõudis naine.

„Minu nimi on Lena Browder ja parool on...“ Ta soris mälus, et parooli meelde tuletada. „Maapähklivõi. Ei, mitte see.“

Surunud telefonitoru vastu rinda, pöördus Lena oma mehe poole. „Kas sina mäletad parooli?“

Charles viipas pahaselt vaba käega ja raputas pead, justkui oleks see kuidagimoodi Lena süü.

„Maasikamoos,“ ütles Lena.

„Kas te olete kindel?“ küsis naine nipsakalt.

„Tegelikult mitte. Ei ole,“ vastas Lena naise peale ärrituses. Nood inimesed on olemas, et teda kaitsta, mitte süüdistada. „Me ei ole aastaid alarmi käivitanud.“

„Ilusat päeva teile, proua Browder,“ ütles naine ja lõpetas kõne.

Lena pani toru hargile. „Marmelaad! Vaat mis see on. Parool on *marmelaad*.“

Charles vahtis teda pahaselt, ilme ta pooleldi raseeritud näol segu uskumatusest ja tülgastusest. „Ma ei suuda uskuda, et sa vaatad *oma* tütre seesugusele käitumisele läbi sõrmede.“

„Nii et nüüd on ta siis *minu* tütar?“ küsis Lena tema poole pöördudes.

„Ma hoiatasin sind, et on viga lasta tal pärast kolledžit koju tagasi tulla. Tuleb välja, et mul oli õigus.“ Ta torkas žiletiaparaadi Lenale peaaegu näkku. „Sinu töö oli lapsi kasvatada ja minu töö perekonnale elatist teenida. Mina olen oma osa auga täitnud. Aga sina oled...“

Lena vaatas talle trotslikult silma. „Mis mina olen, Charles?“

„Sinust on saanud erak.“ Ta pilk rändas üle Lena keha, peatudes üle näruste lühikeste spordipükste värvli rulluval rasvavoldil. „Sa istud siin terve päeva ja loed rämpsromaane ning sööd jäätist.“

Lena tõmbus solvangust kõssi. Tema ainevahetus oli peale viiekümnendat eluaastat kokku varisenud. Ta pani kaalutõusu menopausi süüks koos kuumahoogude ja tujukuse ja teiste rõõmudega, mida seostatakse keskealise naisega. „See pole tõsi. Ma teen ka muid asju.“

Charles pööritas silmi. „Ah jaa. Ma unustasin. Sa pead blogi, mida keegi mitte kunagi ei loe.“

„Internetis on vähemalt miljon kokandusblogi. Kas sa tead ka, kui raske on välja paista?“

„Ei, ja mul on ükskõik.“ Ta ajas käed laiali. „Sina tekitasid selle jama, Eileen. Ja ma ootan, et sina selle ka korda ajad.“

Nad seisid keset magamistuba, jõllitades teineteist pahaselt. Abikaasa oli ainuke, kes teda alati Eileeniks kutsus. Ta väitis, et naise pärisnimi on väärikum. Ent mehe suust seda kuuldes tekkisid talle vastikusjudinad. Ta polnud meest kunagi nii vihanud kui sellel hetkel. See ei olnud hetkelise ärritumise mõjul tekkinud vihkamine, vaid aastatega kuhjunud sügav põlgus, tingitud mehe halvustavast suhtumisest, aga ka kõigist ta solvavatest sõnadest.

Kui Lena kuulis allkorrusel Prääniku metsikut haukumist, läks ta akna juurde ja tõmbas kardinaid eest. Richmond City välkkuva sinise vilkuriga politseiauto oli peatunud nende maja ees. Politseinik tuli juhiuksest välja ja lähenes Kuldsele Casanovale,

kes komberdas kõnnitee lõpus paljajalu üle kruusa, põiminud käed hommikuse jaheduse vastu endale ümber piha.

Lena kiirustas Kayla tupp. Hoolimata ümberringi valitsevast kaosest oli Kayla uuesti magama jäänud ega pilutanud silmagi, kui Lena võttis voodi alt Casanova plätud. Ta lendas trepist alla eeskotta, kus Präänik välisukse juures saba liputades juba ootas, rihm hammaste vahel. Lena kinnitas rihma koera kaelarihma külge ja nad läksid sissesõiduteele, Präänik ees teed juhatamas.

„Marmelaad,“ teatas Lena politseinikule. Kui mees selle peale silmad kissi tõmbas, selgitas ta: „Mul ei tulnud parool meelde, kui turvafirmast helistati. Aga see on marmelaad. See noormees on mu... perekonnasõber. Ta pani kogemata alarmi käima. Meil ei ole sissetungijat. Andke andeks, et teie kallist aega raiskasime.“

Mõlkis poritiivaga sinine sedaan, Uberi logo aknal, jäi pidurite kriisates nende kõrvale seisma. Lena torkas plätud Casanova vale pihku. Mees pani need jalga ning hüppas Uberi tagaistmele ja läinud nad olidki.

Kui sedaan oli nurga taha kadunud, pöördus politseinik Lena poole. „Ja kuidas on teie nimi?“ küsis ta, pastakas märkmiku kohal valmis.

„Lena Browder. Mina olen majaomanik. Kõik on hästi. Ausõna.“

Politseinik kirjutas nime märkmikku ja pani selle särgitaskusse. „Hea küll siis. Lähen minema. Ilusat päeva.“ Ta kergitas Lena poole mütsi ja istus patrullautosse.

Lena ootas kõnniteel, kuni politseiauto lahkus, ja jalutas siis vastassuunda. Värske õhk ajas Prääniku elevile ja Lenal oli raskusi talle järele jõuda. Sügis oli ta lemmikaastaag ja tavaliselt oleksid eredavärvilised krüsantheemid ja kõrvitsad naabri trepil teda rõõmustanud. Aga seda ei juhtunud pärast äsja kodus aset leidnud steeni. Langetatud päi kinnitas ta pilgu tänavale ja kõndis palavikulise kiirusega Prääniku järel.

Pisarad kipitasid Lena pähkelpruunides silmades, kui abi-kaasa sõnad peas kaikusid. *Sinust on saanud erak. Sa istud siin terve päeva ja loed rämpsromaane ning sööd jäätist.* Ja mis kõige hullem – Lena teadis, et mehel oli õigus. Ta on kaotanud eesmärgi. Tal oli tunne, nagu ta upuks, ja mitte keegi ei hooli temast piisavalt, et visata talle päästevest. Jäätis pakkus üksilduses lohutust ja niinimetatud *rämpsromaanide* lugemine pelgupaika väljakannatamatu elu eest.

Lena oli olnud põnevil, kui Kayla pärast kolledži lõpetamist koju tuli. Ta oli näinud selles võimalust ema-tütrel suhet uuesti üles soojendada.

„Jään ainult paariks kuuks,“ oli Kayla lubanud. „Kuni saan tööd ja leian elukoha.“

Paarist kuust oli saanud neli kõige pikemat kuud Lena elus. Ta armastas oma tütart, kuid tema viibimine majas oli Lenale suureks tülinaks. Kayla oli poole ööni väljas ja suurema osa päevast magas. Ta jättis mustad nõud kraanikaussi ja märjad käterätid oma magamistoa põrandale. Ent Lenat ärritas kõige rohkem Kayla häbematu suhtumine. Ja tuues koju võõra mehe, et seksida, oli tütar ületanud kõik piirid.

„Mitte minu katuse all. Eks ole, Präänik?“

Präänik jäi seisma, tõstis jumaldavalt pilgu üles ja Lena kratsis teda kõrva tagant.

Ta kõndis veel ühe majadevahe, lehvitas Gloriale, kes elas paar tänavat edasi ja kes sörkis vastassuunas; liibuvad spordipüksid ja särgik tõid esile ta toonuses keha. Gloria meenutas Lenale naisi jalgpallimatši eelpeol, kus ta oli hiljuti käinud koos Charlesiga, et tähistada mehe kolledži kokkutulekut. Mehe kursusekaaslaste naised olid muutunud kõhnemaks ja blondimaks ja siledamaks. Nad rääkisid bridžitundidest, iluprotse- duuridest ja reisidest kohtadesse, millest Lena polnud kunagi kuulnud. Ta seisis veidi eemal toidulaua juures, kohmetult ja võimetuna vestlusse sekkuma.

Lena kiirendas sammu sörkjooksuks, meenutades, kuidas Charles oli koduteel temaga pahandanud, nimetanud sotsiaalseks kohmardiks ja heitnud nalja selle üle, et Lena oli vitsutanud – nii valusad, kuid tõesed sõnad – vürtsikaid kanatiibu dipikastmega. Omal moel kohtles mees teda samasuguse lugupidamatusega nagu tütargi. Sageli ei ilmunud ta õhtusöögiks koju, ei vaevunud isegi helistama. Nädalavahetustel mängis golfi, kolmapäeva õhtuti tennist ja igal teisel neljapäevaõhtul pokkerit. *Ma ei mäleta, millal ta viimati viis mu välja, et tähistada mu sünnipäeva või meie pulma-aastapäeva. Ma ei tee muud kui keedan ja koristan ja käin toidupoes.*

Lena jooksis, kuni rinnus hakkas pitsitama ja külge lõi terav valu. Ta kummardus ning püüdis hinge tõmmata, higi tilkus kõnniteele.

Ta oli jalamatt. Ja oli pagana kombel väsinud sellest, et mees ning tütar teda maha tallasid. Nad olid vampiirid, imesid elu temast välja. Ta pidi leidma viisi, kuidas ennast päästa. Ta ei teadnud, kuhu ta läheb või kuidas ta sinna jõuab. Ta teadis vaid, et peab sellest majast minema saama.